

af forskjellige Poster af Finantsloven, at den ikke kunde tage imod den, og man kan altsaa ikke gjøre Regning paa, at det er Regjeringens Mening at ville føre den igjennem i Landsstthinget, saaledes som den nu er. Regjeringen maa efter min Overbevisning saa have for Øie, at den ved at mægle mellem Thingene maa kunne finde en Udvei til at faae en Finantslov vedtagen inden den 1ste April, da det jo til den Tid er aldeles nødvendigt, at vi have en Finantslov. Men naar nu den Finantslov, som her stemmes over, har været under Behandling 3 Gange her, tør man vel forudsætte, at den ikke vil blive ret meget afvigende fra, hvad den nu er, her fra dette Things Side. Derfor altsaa efter det Skjøn, jeg er i Stand til at have om Stillingen, der skulde være Mening i, at den høitærede Regjering tager mod Finantsloven, saa maa det være for i det Allerværstentligste at tage mod den, saaledes som den er, og søge den gjennemført som saadan i Landsstthinget; thi ellers kan jeg ikke forstaa, hvorfor den i Grunden skulde derover. Tiden trækker jo ud, vi nærme os den 1ste April, og saa skulde man jo, som sagt, have Noget særbdigt, hoormed man kan regjere i det kommende Finantsaar. Naar nu den høitærede Regjering flere Gange har paastaet, at den ikke vil tage mod forskjellige af de Poster, som ere opførte paa Finantsloven, i den Skikkelse, hvori de der findes, og saa dog alligevel tager derimod, saa synes jeg, at den paa en Maade har erklæret sig fallit som Regjering; thi det er jo tydeligt, at den Forstikring, Regjeringen har givet, maa den holde fast paa. Men Grundlovens Ord ere tydelige nok, det er et Bævis, en Bævel, om jeg maa kalde det saa, som jeg er overbevist om, at Alle ville respektere; naar den i sin § 49 siger, at ingen Skatter maa opkræves og ingen Udgifter afholdes, undtagen de ere opførte paa Finantsloven, saa kan jeg ikke forstaa, hvorledes der skal kunne regjeres, naar den 1ste April kommer, undtagen vi have en Finantslov særbdig, og der skal jo regjeres, hvis ikke det Hele skal forstyrres. Der maa altsaa ske Noget, for at vi kunne faae en Finantslov, som der kan regjeres med, og af de Ting, som jeg anser for brugelige dertil, er der kun tre, som staa for mig som antagelige. Det første er da det, at Regjeringen kan stille sig parlamentarisk, hvad jeg mener, en Regjering i et Land som Danmark og med en Grundlov som vor bør være, og se at mægle mellem Thingene saaledes, at den altsaa faar Landsstthinget til at tage Hensyn til det, som Folketthinget her har vedtaget. Naar Regjeringen ikke kan indlade sig herpaa, saa maa den gaa af og lade en anden Regjering træde i sit Sted, som er villig og i Stand til at paatage sig dette Hverv. Det tredje er jo, at den høitærede Regjering kan opløse det Thing, som den mener, staar i Veien for, at Folkets Onsker kunne blive freemmede; og jeg har den

Tro, at, naar man skal betegne, hvor Folkets Onsker blive repræsenterede, saa maa det være i Folketthinget, hvor hele det danske Folk vælger, ikke alene den lille Brøkdæl, som har Majoritet i Landsstthinget, men ogsaa Andre, selv de Allersfattigste, naar det blot ere uberygtede Mænd. De have ogsaa efter min Mening Alle deres Interesser at varetage; det vil naturligvis Enhver indrømme mig. Om man er albrig saa simpel, er det dog klart, at jo Mindre man har, desto mere Grund har man til at bevare det. De, som have Meget, kunne bedre affe Noget deraf. Der er saa ofte, — og det med Rette — her i Rigsdagen blevet hentydet til den 25de April. Jeg skal ogsaa komme med en Hentydning dertil, og da navnlig sige det, at der af Folk, som var til Stede ved Valghandlingen i Aarhus, med Barme blev udtalt, at, naar atter Folkerepræsentererne kom sammen paa Thinget, og det viste sig, at Hertallets Anskuelser gif Regjeringen imod, saa var man overbevist om, at den Regjering, som var sammensat af Hs. Exc. Conseilpræsidenten, var saa konstitutionelt fundet, at den vilde gaa væk, naar den faae, at dens Anskuelser vare stik imod Hertallets. Jeg vil tilføje, hvad der ogsaa blev udtalt, at, naar det skete, saa havde man ikke mindste Tvivl om, at jo Hs. Majestet Kongen, som var Folkets udlaarne Drot, vilde omgive sig med et Ministerium, som havde alle Landets Borgeres Onskers Maal for Øie, og som vilde søge at faae dem gjennemførte. Jeg vil haabe, at det høitærede Ministerium ikke vil lade dette Saab blive stuffet.

Fange: Naar jeg tager Ordet under denne Forhandling, saa er det ikke saa meget, fordi jeg venter at kunne sige noget Nyt om den politiske Stilling, der nu er til Forhandling, som fordi jeg ønsker at aflægge et Vidnesbyrd om den Sag som her kæmpes om, og som man nu har kæmpet om i en længere Mærskke. Jeg har tænkt uig, det kunde have sin Nytte, at der, førend Finantsloven blev sendt over til Landsstthinget, kom saa mange Udtalelser som muligt frem her i Folketthinget, og da særlig fra de Medlemmer, som komme fra den mere direkte Forbindelse med Landbefolkningen, hvad jo er Tilfældet med os Bønder. Jeg har derfor tænkt det rigtigt at sige nogle Ord angaaende den Stilling, som vi indtage. Det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Bønløkke) udtalte om den nuværende Regjering, at han særlig for Conseilpræsidentens Bedkommende havde havt det Saab, at han vilde have stillet sig mæglende mellem de to Thing og ført Noget igjennem paa Borgovningens Omraade. Jeg maa angaaende denne Ting sige, at det har jeg aldrig troet, thi den Maade, hvorpaa det nuværende Ministerium blev dannet, berettiger efter min Mening ikke til at tro noget Saadant. Det forekom mig, at den nuværende